

ĐỨA CON

(Tự Truyện TTBG) (Bài 1)

[]

***/ LỜI TÁC GIẢ:**

Đây là bản văn RẤT ÍT KHI được tôi đọc lại. Lý do: Mỗi lần đọc là mỗi lần khóc. Tôi lại là con người rất ghét nước mắt, nhất nữa, nước mắt của chính mình...

Bây giờ, trong ý tưởng sắp xếp đâu vào đó “một chỗ ở” cho những đứa con tinh thần trước khi vĩnh viễn bỏ đi, tôi phải cắn răng đọc. Đau lòng thật! Nước mắt đành để rơi... hai làn môi mím chặt lùa nỗi thương tâm vào trong cổ họng. Đau lòng nhất là phải đọc vào thời điểm “tình mẹ con đã tan hoang tất cả, tôi đã trắng tay tất cả!”

Nhưng, cần phải can đảm (như lời Phan Diên dạy trong cuộc chuyện trò điện thoại chiều hôm trước: “Hai đứa con thể xác, BG đã hoàn thành trách nhiệm, còn những đứa con chữ nghĩa, BG cũng phải ráng mà chu toàn... Đó mới chính là TTBG!”

[]

**/ Bài viết xong ngày 17/2/1999, Mông Hai Tết...*

**/ Đọc lại April 29/2021, thứ Sáu 2 giờ kém 15 khuya.)*

(TTBG).

[]

Mai xa rồi, em cầm lấy đồ chơi

Những đồ chơi vẫn thường chơi hồi bé

Anh đi theo cha, em về với mẹ

Chuyện Âu Cơ thành cổ tích buồn...

*Vàng bán nhà mẹ giấu ngang lưng
 Tiền bán tử cha luôn túi ngực
 Người lớn ngủ, trẻ con vẫn thức
 Tiếng khóc em chọt vỡ giữa phiên tòa!*
 (thơ Đặng Vân Bích, Việt Nam.)

[]

"Mẹ!"

"Gì đó con?"

"Con thấy khó thở."

Tôi rời bàn viết, đến bên chiếc ghế nệm kê sát cửa sổ, ghé ngồi cạnh Âu Cơ. Thân hình con bé dài ngoằng, khuôn mặt xanh xao. Suốt từ sáng, nó ho liên tục, nằm im lìm trong cơn sốt. Đêm nay Ba Mươi Tết, trời lạnh căm căm. Căn nhà vắng vẻ. Ngoài đường không một tiếng động.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ lên má Âu Cơ, vén những lọn tóc xòa ra trên trán.

Giọng Âu Cơ yếu ớt:

"Con thấy mệt trong người lắm. Ngày mai mẹ xin phép cho con nghỉ học nghe?"

Tôi nói:

"Tại con không chịu ăn uống chứ gì?"

Âu Cơ chống chế:

"Mẹ quên là buổi trưa con đã ăn hết một đĩa bánh mì ốp-la sao? Con không làm biếng đi học đâu, nhưng con thấy mệt thật."

Tôi cười:

"Vậy thì nghỉ."

Về mặt Âu Cơ áy náy:

"Trong tháng qua, con nhiều lần nghỉ bệnh quá rồi, không biết lần này trường có tin không?"

Tôi lắc đầu:

"Minh có nói láo đâu mà sợ."

Vỗ vỗ vào lưng nó, tôi tiếp:

"Mẹ tin là đủ. Bây giờ nằm yên, ngày mai mẹ đưa đi bác sĩ."

Nó nhỏ nhẹ:

"Mông một Tết mà đi bác sĩ thì cả năm phải đi bác sĩ."

Tôi bật cười vì lòng tin ngây thơ này.

Bỗng dưng nó nói:

"Con biết tại sao con bệnh. Tại bố bỏ đi tối hôm qua."

Trái tim tôi hốt nhiên se thắt. Nuốt ực những giọt nước miếng vào trong cổ họng, tôi nói nhanh:

"Thôi, quên bố đi con! Có mẹ đây, không nên buồn nữa."

Nó cầm tay tôi xiết mạnh:

"Con thương mẹ lắm!"

Tôi gật:

"Mẹ cũng thương con lắm, hơn hết trên đời."

[Trưa hôm qua, 29 Tết, đang đứng ngoài vườn, tôi thấy Âu Cơ từ trong nhà đi ra, đến ngồi bên hồ cá, cùi chỏ chống đầu gối, mặt úp vào lòng bàn tay. Tôi hỏi vọng từ bên này hồ:

"Sao không chơi với bố trong nhà, lại ra ngồi đây?"

Nó lắc đầu, vẻ buồn bã, đôi mắt trông uơn uớt.

Tôi hỏi:

"Chuyện gì đó? Sao con khóc?"

Nó lại lắc đầu.

Tôi đến bên cạnh. Tức thì nó vòng tay ôm ngang người tôi, mặt dúi vào bên trong vạt áo khoác.

Hai mẹ con đi vào nhà. Tôi hỏi băng quơ:

"Sao nó khóc hả bố?"

TNH đang ngồi đọc sách trên giường, ngẩng nhìn lên:

"Nó xin bố ở lại thêm ngày nữa, nhưng bố nói không được, nên nó giận, bỏ ra ngoài."

Tôi vuốt nhẹ tóc Âu Cơ:

"Bố đã đổi chuyến bay cuối cùng rồi, đâu thể ở lại lâu hơn. Bố đi, mai một bố lại về thăm con."

Âu Cơ chột nói:

"Con không muốn bố về nữa."

Thật nhanh, tôi và TNH vụt trao cho nhau cái nhìn buồn bã.]

Giọng Âu Cơ âu yếm:

"Con thấy mẹ tội quá. Con không hiểu nổi mẹ. Tại sao mẹ lại cho bố về thăm mình? Nếu là bà kia, không bao giờ bà cho ông chồng cũ về thăm con bà đâu."

Tôi đáp:

"Mẹ làm thế vì thương con, và cũng bởi biết rằng con rất thương bố."

Nó xụ mặt xuống:

"Bố về ngày đầu, con thấy không quen. Qua ngày thứ hai, thứ ba, khi bắt đầu quen thì bố lại bỏ đi."

Tôi im lặng.

Âu Cơ nhắm đôi mắt, chẳng mấy chốc rơi vào cơn sốt mê thiếp, như nhiều lần trong suốt ngày hôm nay.

□

(Xem tiếp Đứa Con bài 2)

□

Bình luận:

May 4/2021

Thư Kiệt Đoàn, Sài Gòn.

Dạ. Con nói theo suy nghĩ riêng, cô đừng giận. Con rất thích đọc cô. Và đôi khi thấy cô... cay nghiệt quá với chính bản thân cô. Chứ cay nghiệt con nghĩ cô hiểu, con không hề có ý xúc phạm. (Buồn) Người rời rã. Và cô lại lấy rời rã để viết. Con hiểu cô đau lắm. Có cần phải, con xin lỗi, thật như vậy không? Con gái cô, Âu Cơ, nhỏ hơn con cỡ 5, 6 tuổi (con sinh 1983). Ở trận bút trường văn, TNH đã dành, thì cô... Không biết nói sao. Lần đầu đọc Người Đàn Bà Trong Căn Nhà Những Người Trăm Năm Cũ con tin rằng "trăm năm" là để chỉ những tri âm. Con xin lỗi nếu có đụng chạm gì về đời riêng cô. Con thiết nghĩ, đọc, nếu bỏ cho qua thì khác, còn đã chịu đọc thì nên tỏ bày với người viết.

Kính thư, thưa cô. Kiệt.

Con vừa đọc hết một truyện dài... Và con xin lỗi... Đã chịu phơi bày thì đành phải chịu ghẻ lạnh. Nếu được, thưa cô, có hôm nào cô rảnh, con gọi qua nói chuyện chút, được không cô?

TTBG.

May 4/2021

VN bây giờ còn có một người đọc sách mà biết thương cảm tác giả (nhất là tác giả TTBG) thì cuộc đời vẫn còn cái Đẹp cho cô tin tưởng. Cô không hề liên lạc với ai, ngoài mấy đứa học trò. Mà những người này khi muốn hỏi cô điều gì đều chỉ liên lạc qua email. Anh họa sĩ Phan Diên là người bạn duy nhất trong giới văn nghệ hải ngoại (sống ở Nam Cali) cô mới trò chuyện. Mà khi anh này muốn cô bắt phone, phải email hẹn trước cô mới mở điện thoại. Cái thói quen quá tệ hại ở thời đại công nghệ nhưng lại là điều làm an tâm nhất cho cô trong cái xó cô đơn của mình.

Email cô: ttbg@sbcglobal.net

Trả lời câu “Có cần phải thật như vậy không?”

-Rất cần con ạ, Những gì cô viết thật KHÔNG PHẢI cho độc giả mà chính là cho Âu Cơ một ngày nào (dù có thể cái ngày đó sẽ không bao giờ tới).

Cô nghĩ, Cô đã mất Âu Cơ rồi. Cái Thiện bao giờ cũng thua cái Ác. Cô biết vậy và đành chịu vậy. Bất cứ ai quay lưng với cô, cô rồi cũng có lúc lãng quên và tha thứ. Còn Âu Cơ thì tâm trạng cô hoàn toàn khác. Cô thương nó hơn tất cả. Nó là trái tim của cô. Trái tim mất rồi, xác thân còn lại là gì con hả? Tất cả bạn bè gái- trai nó kết trong các mùa nghỉ hè VN đều cùng lứa tuổi như con. Đứa nào cũng biết Âu Cơ chính là một bản sao của con người và tâm tư cô. Đứa nào, dù Kinh hay Thượng, cũng thương nó và thương cô.

Bây giờ đứa nào cũng ngỡ ngàng không ngờ mọi sự như vậy. Đây là số phận con ơi.

Cảm ơn con đã thông cảm. Chỉ e ngày nào Âu Cơ hồi tâm quay lại thì tất cả đã muộn. Cũng là số phận! Con có xem cuốn phim Mirage de la Vie (Ảo ảnh cuộc đời- Lana Turner đóng, xưa lắm rồi) không? Cô chính là người đàn bà da đen, và đứa con gái quay lại phút cuối khóc bên quan tài mẹ chính là Âu Cơ.

2:52 PM May 4/2021

Không, con chẳng có gì phải áy náy hay xin lỗi cô. Cô còn cảm ơn con nữa. Trường văn trận bút chẳng hề làm cô dao động, nhưng cái đau chính là đứa con gái-bản-sao-tâm-hồn mình lại bị kẻ ác dùng làm lợi khí giết mình bây giờ. Lời nói hay hành động Âu Cơ lúc gần đây rõ ràng KHÔNG PHẢI của nó. Bởi, Âu Cơ chính là Cô trên đủ mọi mặt.

Con đọc cô, hiểu cô thế nào thì Âu Cơ y hệt như vậy. Do đó, lúc gần đây, cô đăng lại các cái gì “Thật sự LÀ Âu Cơ” chính từ lẽ đó.

Cô là ai, cô biết, nên chẳng cần phân bua cùng ai. (Đó là điểm chết của cô). Nhưng với con, cô viết: “Con nên tin cô.”

Dạo về sau, cô viết liên tục. Mất Âu Cơ rồi, cô chỉ còn mỗi cây bút. Từ xưa đã viết thật, bây giờ lại phải càng THẬT hơn nữa con à. Thời gian trả lời tất cả. Nếu mình dối trá, ai mới là người giải nổi oan khiên cho mình?

Cụm từ “Những Người Trăm Năm Cũ” do Âu Cơ đặt rất lâu rồi, (khi ấy) nó giải thích, “là các tác giả cổ đại đang sống cùng mẹ với con”.

7:19 PM May 4/2021

Thay vì “khắc nghiệt”, con dùng chữ “tàn nhẫn” đúng hơn. Đúng, cô rất tàn nhẫn với CHÍNH MÌNH, chứ không với người khác. Chẳng biết tại sao? Hình như cô có nợ với tất cả mọi người cô giao thiệp, ngay cả mẹ và hai đứa con cô. Cô luôn luôn tự mình dày dạn để đánh đổi cho Họ một hạnh phúc nào đó. Từ tình cảm cho đến vật chất, cô chấp nhận sự thua thiệt CHO PHÂN MÌNH. Cô chủ trương “Thà Người phụ Ta chứ Ta chẳng bao giờ phụ Người.” Mà một khi Người đã phụ Ta rồi thì cô quay lưng hẳn. Đó mới chính là sự tàn nhẫn (với riêng cô).

Âu Cơ, Vân San hay mẹ cô cũng nằm trong cái vòng “người” đó. Chỉ đau lòng và khác biệt một nỗi là khi ba nhân vật này đã “phụ” cô rồi thì cô vẫn cứ bị tình máu mủ làm cho vương vấn. Vì vậy mới đau khổ.

Nhiều người bảo cô kiêu ngạo cũng đúng! Kiêu ngạo, vì chẳng giống với bất cứ ai cô gặp trong đời.

7:55 PM.

Đọc lại thư mới biết cô đã dùng sai chữ con dùng. (Cay nghiệt chứ không phải khắc nghiệt). Xin lỗi con. Có con là độc giả, đọc và hiểu những con chữ cô viết (theo chiều sâu), cô vui lắm. Từ lâu cô mất niềm tin về cuộc đời, và từ khi mất Âu Cơ (cuối năm 2014), cô mất luôn niềm tin về độc giả đọc mình, con à.

Điều đó có thể được gọi là “Tri Âm”.

□

Kiệt Đoàn: Dạ, vẫn còn nhiều tri âm mà cô.

TTBG: Cô hết niềm tin rồi. Nhiều người đọc cô lắm, nhưng đọc xong chỉ là chửi rửa. Ngay như Âu Cơ mà còn nghe lời “ai đó” bảo cô viết chỉ “một nửa sự thật”!.. Cho nên, gặp độc giả có lòng quý trọng con chữ cô (như con), cô rất cảm kích.

□